

Reč života - septembar 2017.

**„ Ako hoće ko za mnom ići, neka se odrekne sebe, i uzme krst svoj i za mnom ide.“
(Mt 16, 24)**

Isus je bio na vrhuncu svog javnog života, u jeku naveštavanja da se bliži Carstvo Božje. Pripremao se da ode u Jerusalem. Učenici su naslutili veličinu Njegovog poslanja i prepoznali u Njemu Božjeg poslanika, iščekivanog od čitavog izraelskog naroda. Očekivali su konačno oslobođenje od rimske vlasti i zoru boljeg sveta, nosioca mira i napretka.

Ali Isus nije želeo da podržava te iluzije. Jasno im je rekao da Ga putovanje prema Jerusalimu neće dovesti do pobeđe, nego do odbacivanja, do patnje i do smrti. Otkrio im je i da će trećeg dana uskrsnuti. Te reči je bilo teško razumeti i prihvatiti, tako da je Petar reagovao. Time je pokazao da odbija jedan vrlo *besmislen* plan. Čak je i Isusa pokušao da odvрати.

Posle britkog prekora upućenog Petru, Isus se svim učenicima obratio uznemiravajućim pozivom:

„ Ako hoće ko za mnom ići, neka se odrekne sebe, i uzme krst svoj i za mnom ide.“

Šta Isus tim rečima traži od svojih jučerašnjih i današnjih učenika? Da li želi da preziremo sami sebe? Da se svi okrenemo isposničkom životu? Zahteva li od nas da tražimo patnju da bismo se više svideli Bogu?

Ova rečenica nas pre svega podstiče da krenemo Isusovim stopama, prihvatajući vrednosti i zahteve Jevanđelja da bismo sve više nalikovali Njemu. A to znači živeti u punoći svoj život, kako je to činio On, pa i onda kada se na putu pokaže senka krsta.

„ Ako hoće ko za mnom ići, neka se odrekne sebe, i uzme krst svoj i za mnom ide.“

Moramo konstatovati da svako ima svoj krst. Bol u različitim oblicima deo je ljudskog života, ali nam izgleda nerazumljiva, suprotna našoj želji za srećom. Pa ipak, Isus nas uči da ćemo upravo tamo otkriti neočekivano svetlo. To je kao kada stupimo u neka crkvena zdanja i tek tada otkrijemo predivne svetle vitraže, dok su spolja izgledali tamno i bez lepote.

Ako želimo da Ga sledimo, Isus od nas traži da potpuno preokrenemo lestvicu vrednosti, da sami sebe uklonimo iz središta sveta i odbacimo logiku traženja ličnog interesa. Predlaže nam da više pažnje posvetimo potrebama drugih nego našim sopstvenim; da potrošimo naše snage da bismo usrećili druge, poput Njega koji nije propustio nijednu priliku da uteši i dâ nadu onima koje je susreo. Tim putem oslobađanja od sebičnosti može da započne naš rast u humanosti, osvajanje slobode koja u punoći ostvaruje našu ličnost.

„ Ako hoće ko za mnom ići, neka se odrekne sebe, i uzme krst svoj i za mnom ide.“

Isus nas poziva da budemo svedoci Jevanđelja i onda kada je ta vernost stavljena na iskušenje malim ili

velikim nerazumevanjem društvene sredine u kojoj živimo. Isus je sa nama i želi da budemo sa Njim u rizikovanju života za najveći ideal: sveopšte bratstvo, civilizaciju ljubavi.

Ta korenitost u ljubavi duboka je potreba ljudskog srca, kako to svedoče ličnosti nehrišćanskih verskih tradicija koje su duboko sledile glas savesti. Gandhi je zapisao: „Kad bi me neko ubio a ja umro s molitvom na usnama za svog ubicu i sećanjem na Boga i sa svešću o Njegovom živom prisustvu u svetilištu moga srca, tek tada bi se moglo reći da posedujem nenasilje jakih.«^[1]

Kjara Lubik je u tajni Isusa Raspetog i Napuštenog pronašla lek za isceljivanje svake lične rane i svakog nejedinstva među ljudima, grupama i narodima, pa je sa mnogima podelila to otkriće. Godine 2007., prilikom manifestacije pokreta i zajednica različitih Crkava u Štutgartu, napisala je: „Svako od nas podnosi u životu boli bar malo slične Njegovim. (...) Kad ih osetimo, setimo se Njega koji ih je učinio svojim: one su Njegovo prisustvo, učešće u Njegovoj boli. Učinimo i mi kao Isus koji nije ostao skamenjen nego je posle vapaja izgovorio reči: 'Oče, u ruke Tvoje predajem duh svoj!' (Lk 23, 46), i predao se Ocu.

Poput Njega i mi možemo da prevladamo bol i nadiđemo iskušenje govoreći Mu: 'U iskušenju volim Tebe, Isuse Napušteni; volim Tebe, podseća me na Tebe, to je Tvoj izraz, jedno Tvoje lice.' Ako se u narednom trenutku prihvatimo ljubavi prema bratu i sestri i ostvarujemo ono što Bog želi, više puta ćemo doživeti da se bol pretvara u radost. (...) Male grupe u kojima se krećemo mogu da dožive male ili velike podele. I u toj boli možemo da vidimo Njegovo lice, prevladamo tu bol u sebi i učinimo sve da bismo ponovo uspostavili bratstvo s drugima. (...) Kultura zajedništva ima za put i uzor Isusa Raspetog i Napuštenog.“^[2]

Leticija Magri

^[1] M. K. Gandhi, *Antiche come le montagne*, Ed. di Comunità, Milano 1965, pp. 95-96.

^[2] C. Lubich, *Per una cultura di comunione – Medunarodni susret "Zajedno za Evropu" Stuttgart, 12. maj 2007.* – <http://www.together4europe.org/>